

JÓZSEFVÁROSI HARANGSZÓ

2016. november 6.

A hét szentje: SZENT MÁRTON PÜSPÖK

Savariában (a mai Szombathelyen) született 316-ban pogány szülőktől. Mint katonatiszt megismerkedett a kereszténységgel. Amiens városa előtt megfelezte köpenyét és odaadta egy didergő koldusnak. 18 éves korában megkeresztelkedett. 20 éves korában Poitiers-ben Szent Hilarius püspök exorcistává avatta. Visszatért Savariába, majd Milanoba, később Genovaba vonult, és a város közelében remetéskedett. 360-ban ismét Poitiers-be ment, és a püspök engedélyével a város mellett kolostort alapított. 371-ben a nép toursi püspökké választotta. Mint püspök is szigorú szerzetesi életet élt. 397. november 11-én halt meg.

MAGNIFICAT

Szeretettel hívok mindenkit, aki a család és az élet mellett áll a XXIII. Családkongresszusunkra, amely 10-étől 12-ig lesz Máriabesnyőn, a Lelkigyakorlatos Házban-Kapucinusok tere 3. Körülöttünk minden változik. Válságok követik egymást, megkérdőjeleződnek értékeink. Ha nem kerülnek többségbe az életerős, termékeny családok, ha nem sikerül távol tartani az önző ideiglenesség kultúráját, akkor összeomláshoz vezetnek.

Ott a 2014-ben és 2015-ben lezajlott család-szinódusok és az ezek nyomán megjelent Apostoli Buzdítás, az Amoris Laetitia alapján megbeszéljük, hogy milyen helyzetben vannak nálunk a családok, mik a teendőink, és milyen erőforrásokra támaszkodhatunk. *Bíró László a MKPK családreferense*

KEDVES TESTVÉREK!

A Magyar Katolikus Karizmatikus Megújulás 25. Országos Találkozóját ünnepli 12-én (szó) fél10-től az újpesti Jégpalotában (Bp., IV., Homoktövis u. 1.).

Nem csupán az eddigi huszonöt országos találkozóért szeretnénk hálát adni, hanem a magyar Megújulás eddigi több mint negyven évéért. Hosszú előadások helyett most tíz tanúságtevő rövid, személyes történetén keresztül tárul elénk Isten csodálatos művének köztünk kibomló folyamata. A megszólalók között ott lesz majd mások között *Katona István és Kemenes Gábor* atya, a *Marik házaspár*, *Varga László* atya, a fiatalok közül pedig *Hodász András* atya. A szentségimádást *Mohos Gábor* és *Fábry Kornél* atya vezeti. A találkozás reményében:

Kunszabó Zoltán állandó diakónuselnök

MEGHÍVÓ

A Boldog Ceferino Intézet Roma Pasztorációs képzést hirdet Érdeklődő lelkipasztoroknak, szerzeteseknek, hitoktatóknak, lelkipásztori kisegítőknak és lelkiismereti mozgalmak képviselőinek. A képzés első alkalma **december 14-én (sze) lesz Pesten a Püspöki Konferencia épületében (Városligeti fasor 45.) de. 10 ó-tól du. 15.30-ig.** Az előadók: Dr. Székely János, Molnár Gál Béla (diakónus, iskolaigazgató), Dúl Géza (MKPK országos cigánypasztorációs referens), Nagy Andrea (romológus).

A magyar egyház egyik legégetőbb kérdése, hogy tudjuk-e cigány testvéreinket meghívni az evangélium szerinti életre, tudjuk-e segíteni őket a tanulás, munka, szociális problémák megoldásának terén, tudunk-e testvérként együtt élni, tudjuk-e egymást tiszteletben tartani és segíteni. Nagyon sokunkban megvan a szándék, hogy tegyünk valamit ezen a téren, csak nem tudjuk hogyan. Ebben szeretne segítséget nyújtani ez a rövid képzés.

Jelentkezni intézetünk képzésszervezőjénél lehet (Farkas Gábor; farkas.gabor@boldogceferinointezet.hu, tel:06208280394)

Akinek gondot jelent az útiköltség, a jelentkezésnél jelezze munkatársunknak. Sok szeretettel várunk mindenkit!

Székely János, MKPK Roma Pasztorációs Bizottságának Elnöke

ZARÁNDOKLAT MAJKRA, VÉRTESSOMLÓRA

Október utolsó szombatjára zarándoklatra hívott bennünket Tóni atya. Barátnőimmal igen megörültünk az invitálásnak, leg-

alább egy kicsit végre együtt lehetünk, elcsendesedhetünk, imádkozhatunk és persze egy kis beszélgetésre is sor kerülhet.

Reggel úgy tűnt, hogy az idő nem fog kedvezni nekünk, ködös, páras volt az idő, még esőre is számíthattunk. Mikor Pestről, a Hősök teréről elindultunk, nem is gondoltuk, hogy később milyen gyönyörű napsütésben lesz részünk.

Mint minden rendes zarándoklaton, itt is imával kezdtük az utunkat, az örvendetes rózsafüzérét mondtuk el először.

Közben elhagytuk Pest környékét, még Tatabányánál is akkora volt a köd, hogy a Turul madarat is alig láttuk. A táj, az őszi levelek mindennél szebbek voltak, szerencsére a köd ellenére is tudtunk bennük gyönyörködni. Hála volt a szívünkben a sok szépség láttán. Ilyen csodálatos Hazát adott nekünk Isten.

Útközben a az idegenvezető, Budai László ismertetett bennünket Majk történetével, alig vártuk már hogy megérkezzünk.

Ott körbejártuk a cellaházakat, majd megnéztük egy szerzetes otthonát. Igazán mindenre gondoltak, hogy aki itt lakik, teljesen átadhassa magát az imának, az elmélkedésnek, a munkának.

Megcsodáltuk a konventépületet, a berendezést, a freskókat is. Megnéztük a kiállítást, ahol megismerkedhettünk a remeték életével, mely bemutatta a szerzetesek ételeit, italait. Az étkezésük rendkívül egészséges volt. A maguk által termelt élelmiszereket fogyasztották, nem ettek húst és természetesen mértéket tartottak ételben, italban. Meghatározták, hogy miből mennyit fogyaszthatnak. Tudták, hogyan őrizhetik meg az egészségüket.

Az utunkat Vértecssomlón folytattuk, ahol a kegytemplomban mondott nekünk misét az atya. Találkozhattunk ott három közeli falu hittanosaival (kb.100 gyerek) akik épp kirándulni voltak.

Este fáradtan, de tele szép élménnyel érkezünk Budapestre.

Köszönjük! Szeretettel: *Csapó Emma*

AZ ÉLET IGÉJE - 2016. november

„Mindent elviselek abban, aki erőt ad.” (Fil 4,13)

Van, amikor elégedettek vagyunk, erőt érzünk magunkban, úgy tűnik, minden egyszerű és könnyű. Máskor teherként nehezede nek ránk a problémák és megkeserítik a napjainkat. Lehetnek ezek kisebb kudarcok a mellettünk élők iránti szeretetben, vagy képtelenek vagyunk megosztani másokkal nagy életcéljainkat. Lehet ez egy betegség, aggasztó anyagi gond, csalódás a családtagjainkban, belső kétség vagy megingás, munkanélküliség vagy háborús helyzet, amely nyomaszt, és nem találunk kiutat. Ezekben a helyzetekben az a legnehezebb, hogy látszólag egyedül vagyunk kénytelenek szembenézni a próbatételekkel, nem kapunk támogatást senkitől, aki határozottan segíteni tudna.

Kevesen éltek át annyi örömet és fájdalmat, annyi sikert és meg nem értést, mint Pál apostol, ő mégis bátran teljesítette küldetését, és nem engedte, hogy erőt vegyen rajta az elbizonytalanodás. Vajon „szuper-hős” volt? Nem. Gyenge, törekeny és a feladatra alkalmatlan embernek érezte magát, de volt egy titka, amelyet feltárt a Filippiben élő barátai előtt: „Mindent elviselek abban, aki erőt ad.” Felfedezte Jézus állandó jelenlétét az életben. Pál akkor sem érezte magát egyedül, amikor mindenki elhagyta: Jézus akkor is mellette állt. Ő volt a támasza, Ő vezette tovább és segítette, minden viszontagságon át. Teljesen átjárta az életét, és lett számára az erő.

Pál titkát mi is magunkévá tehetjük. Mindent elviselek, amikor egy-egy fájdalommal felismerem és elfogadom Jézus misztikus közelségét, mert magára veszi ezt a fájdalmat, szinte azonosul vele. Mindent elviselek, amikor szeretetközösségben élek a körülöttem lévő emberekkel, mert ilyenkor Ő jön közénk, ahogy megígérte (vö. Mt 18,20), és az egység ereje lesz a támaszom. Mindent elviselek, amikor gyakorlattá váltom az evangélium ígét: ezekből nap mint nap útmutatást kapok, mire is vagyok meghívva, megtanítanak, hogyan kell élnem, és bizalommal töltenek el.

Erőt kapunk nemcsak saját személyes vagy családi próbatételeink elviseléséhez, hanem ahhoz is, ami a világban történik körül-

löttük. Ártatlan naivitásnak tűnhet mindez, hiszen annyi problémája van a társadalomnak és a nemzeteknek. Mégis „mindent” el tudunk viselni, ha velünk van a Mindenható; „mindent” és ez az a jó, amit Ő irgalmas szeretetében elgondolt számomra és általam mások számára is. S ha ez a jó nem is valósul meg azonnal, hinnünk és remélnünk kell továbbra is Isten örökkévalóságot átölelő szeretettermében, mely mindenképpen megvalósul.

Dolgozzunk „kettesben” vele, ahogy Chiara Lubich tanította: „Semmit sem tudok tenni bizonyos pillanatokban azért, akit szeretek és veszélyben van, vagy beteg, más alkalommal pedig egy bonyolult helyzetért... Egyetlen dolog, amit tehetek, hogy jól csinálom, amit Isten tőlem kíván ebben a pillanatban: jól tanulok, takarítok, imádkozom, odafigyelek a gyerekeimre... Isten majd gondoskodik róluk: megoldja a bonyodalmat, megerősíti, aki szenved, elébe siet a váratlan helyzeteknek. Ezt a munkát „kettesben” végezzük, teljes egységben vele. Részünkről nagy hitre van szükség Isten szeretetében gyermekei iránt, Isten pedig e tetteink miatt megbízhat bennünk. Ez a kölcsönös bizalom pedig csodákat művel. Látszik majd, hogy ahová mi nem jutottunk el, oda valóban elérkezett valaki Más, és Ő sokkal, de sokkal többet tett.”

Fabio Ciardi